

ЕДУАРД ВАН РЕМОРЕЛ

ПОСЛОВНИЦА ЗА КУЛТУРНО-УМЕТНИЧКЕ
ПРИРЕДБЕ НР СРБИЈЕ

КОЛАРЧЕВ НАРОДНИ УНИВЕРЗИТЕТ

СИМФОНИСКИ КОНЦЕРТ
БЕОГРАДСКЕ ФИЛХАРМОНИЈЕ

ДИРИГЕНТ
ЕДУАРД ВАН РЕМОРТЕЛ
(БРИСЕЛ)

СОЛИСТА
МИРКО ДОРНЕР
(ВИОЛОНЧЕЛО)

Београд, 19 и 20 фебруара 1952 год.

Почетак у 20 часова

структуру класичног типа и својом техником пасажа, октава и двојних топова пружа широке могућности солисти да покаже виртоузност технике.

Лудвиг ван Бетовен: Седма симфонија, A-dur, op. 92.

Завршена 1812 године, Бетовенова *Седма симфонија* изведена је први пут децембра 1813 године под дириговањем самог композитора на добротворном концерту у корист аустриских и баварских војника рањених код Ханау 1803 године, за који је дао иницијативу Мелцл, проналазач метронома. Скоро сасвим глув, Бетовен је доста несигурно водио оркестар, али су музичари, одушевљени делом, дали ватрену и темпераментну интерпретацију. Дело је снажно и генијално. „Ја сам, каже Бетовен, Бахус који цеди најлепше вино за човечанство. Ја опијам људску душу божанским пићем“. Вагнер је писао да је Бетовен хтео да наслика у финалу своје Седме симфоније један дионизиски празник. „Ја сам, примећује Ромен Ролан, нарочито у овом помамном кермесу осетио његову фламанску крв. Ни у једном делу нема више слободе и распојасане снаге као у Седмој симфонији. То је невероватна раскоп надљудских енергија, попут реке која се прелива и плави“.

Први став почиње широко рађеним, лаганим и мирним маестетичним и сањалачким *уводом* (*Poco sostenuto*); дуги пасажи у облику скала циркулишу кроз акордске стубове разних инструменталних група; ритмови се мењају да би довели до једног ритмичког цртежа који ће бити карактеристичан за први став (*Vivace*, сонатни облик). Флаута доноси прву тему, чији ће пунктирани шестосмински ритам послужити као основа за изграђивање целог првог става. Широко и богато рађен спроводни део, затим реприза. После неочекиване паузе, следује кода у којој дубоки гудачки инструменти (виоле, виолончела и контрабаси) понављају један хроматични мотив, после чега један велики *крешендо* води до завршних *фанфара*.

Други став (*Allegretto*, облик троделне песме) то је лагани марш, који, по својој музичко-садржајној основи, има карактер посмртног марша. Доносе га прво гудачи, па се на уједначеном покрету марша појављује једна изванредно експресивна кантилена. Средњи део (*Maggiore*), затим слободно варирана реприза са кратким *фугатом* и најзад завршна кода.

В. А. Моцарт: Симфонија Es-dur

Моцартова симфонија Es-dur припада завршној трилогији његовог симфониског стваралаштва, компонованој 1788 године, за невероватно кратко време, за свега четири месеца, која као да резимира цео његов унутрашњи живот. Насупрот трагичној g-moll симфонији, емоционалну основу Es-dur симфоније претставља, сасвим у духу Хајдна, осунчана ведрина и безбрижна веселост.

После кратког свечано — драматичног увода (Adagio), следује *први сџав* (Allegro), присан, искрен и срдачан. У даљем току јављају се тонови самосвесне мужевности и нежне елегичне боје. — *Други сџав* (Andante), сав дивна једноставност и наивна љупкост, претставља најлепше странице интимне Моцартове музичке лирике. — У *трећем сџаву* (Allegretto) хајдновски менует добио је израз свечаности, мужевности и блеска, коме контрастира поетична звучна идила трија. — *Финале* (Allegro), испуњен праскавим хумором Хајдна, сећа на финале Бетовенове Осме симфоније.

Морис Равел: Павана за умрлу инфанткињу (Ravane pour une Infante défunte).

Инспирирана старом племенитом и маестетичном игром дводелног ритма, компонована 1899 године у првој верзији за клавир, касније, 1910 године, инструментирана, *Павана за умрлу инфанткињу*, сва узбуђена и тронута нежност, претстављала је у своје време први велики успех Мориса Равела (1875 — 1937).

Јозеф Хајдн: Концерт за виолончело и оркестар, D-dur

Компонован 1772 године, у доба када је Хајдн био капелник и композитор на двору кнеза Естерхазија у Ајзенштату, *концерт за виолончело и оркестар* носи све карактеристике његовог стила: пластичну распеваност тема, наивну и природну свежину инвенције, јасну и прегледну формалну

III P O II P A MI

В. А. Моцарт: Симфонија Es-dur

Adagio — Allegro

Andante

Menuetto — Allegretto

Allegro

М. Равел: Павана за умрлу инфанткињу

Ј. Хајдн: Концерт за виолончело и
оркестар, D-dur

Allegro moderato

Adagio

Allegro

O D M O P

Л. в. Бетовен: Седма симфонија,
A-dur, op. 92

Poco sostenuto — Vivace

Allegretto

Presto

Allegro con brio

Трећи сџав (Presto) у ствари је врло широко развијен блистави скерцо са два трија.

Четврти сџав (Allegro, сонатна форма) даје, ако је то могуће, више него сви ранији ставови. Овај распојасани баханал, ношен неодољивом плаховитошћу и жестином, која стално расте, завршава симфонију, коју је Вагнер с правом назвао „апотеозом игре“.

СЛЕДЕЋЕ ПЕРИОДЕ

22 фебруара т. г.

КОНЦЕРТ

НАДЕ ПУТАР

(АЛТ — ЗАГРЕБ)

26 фебруара т. г.

КОНЦЕРТ

ЕВГЕНИЈА БАЊОНИ-А

(КЛАВИР — ВЕНЕЦИЈА)